

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2005. szeptember 25.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

A HALÁL UTÁN IS SZERETŐ ISTEN

Alapige: 5Mózes 34.

Ezután fölment Mózes a Móáb síkságáról a Nebó hegyére, a Piszgá csúcsára, amely Jerikóval szemben van, és az Úr megmutatta neki az egész országot: Gileádot Dánig, az egész Naftálit, Efraim és Manassé földjét, meg Júda egész földjét a nyugati tengerig, továbbá a délvidéket, a Jordán környékét és a pálmák városának, Jerikónak a völgyét Cóarig. És mondotta neki az Úr: Ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, és ezt mondtam: a te utódaidnak adom. Megmutattam neked, de nem mehetsz be oda.

Ott halt meg Mózes, az Úr szolgálja, Móáb földjén az Úr akarata szerint. És eltemette őt a völgyben, Móáb földjén, Bét-Peórral szemben. Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja.

Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt, nem homályosodott meg a szeme, és nem hagyta el életerejét. Izráel fiai harminc napig siratták Mózes a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az Úr megparancsolta Mózesnek.

Nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szemben érintkezett volna az Úr. Mert őt küldte el az Úr mindazoknak a jeleknek és csodáknak a véghezvitelére, amelyeket tett Egyiptom földjén a fáraóval, minden szolgáljával és egész országával.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, kegyelmes mennyei Atyánk, áldunk és magasztalunk téged hosszútűrő irgalmadért. Valljuk a zsoltárral, hogy az égig ér a te hűséged, és a felhőkig a te irgalmad.

A HALÁL UTÁN IS SZERETŐ ISTEN

Köszönjük, hogy gazdag vagy a kegyelemben, és bővölködsz a megbocsátásban. Megvalljuk bűnbánattal, hogy nagy szükségünk van kegyelmedre. Csak az elmúlt napokban is oly sokszor vétkeztünk ellened és egymás ellen. Tudjuk, Urunk, hogy végső soron minden bűn ellened elkövetett lázadás.

Légy irgalmas nekünk, bűnösöknek!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus érdeméért magad elé engedsz minket. Köszönjük, hogy a közeledben nemcsak lelepleződik a bűn, hanem számíthatunk feloldozásodra is. Könyörgünk, hogy Őérte légy kegyelmes mindannyiunknak.

Ajándékozz meg minket igéddel. Tudjuk, hogy igéddel munkálkodsz ma is, és végzed az újjáteremtés munkáját. Olyan sok híja van még hitünknek, az engedelmességünknek, a szent életnek. Segíts minket növekedni mindebben. Áraszd ki reánk Szentlelkedet. A te Lelked győzzön meg minket bűn, igazság és ítélet tekintetében. A te Lelked vezéreljen el a teljes igazságra, és tanítson meg dicsőíteni téged, megváltó Urunk, Jézus Krisztus.

Kérünk, te légy az, aki szólsz hozzánk most az ígén és annak emberi magyarázatán keresztül. Legyen ez a csendes óra most a te ajándékozásod alkalma. Add mindnyájunknak azt, amire szerinted szükségünk van.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt hét estéin végigkísértük Isten népét és Mózeszt az Egyiptomból való szabadulástól kezdve az ígélet földjéig való megérkezésig. Az volt a célunk, hogy Istent jobban megismerjük, és így sokkal teljesebben rá tudjuk bízni magunkat.

Láttuk, hogy egy hitehagyott korban is az Úr hűséges maradt ígéletéhez és beteljesítette azt. Lépten-nyomon tapasztalhattuk Isten mindenható hatalmát. Láttuk, hogyan mentette meg egy életellenes korban a kis Mózes életét, hogyan neveltette fel legfőbb ellenségével, a fáraóval, hogyan hozta ki a népet a szolgaság házából, hogy vitte át őket a tengeren szárazon, és hogyan érkeztek meg az ígélet földje határához.

Mai ígénk arról szól, hogy ott van a nép, és Isten felviszi Mózeszt egy hegy-csúcsra. Onnan beláthat az ígélet földjére, és beláthatja szinte az egészet, utána pedig meghal.

Ez a fejezet Mózes haláláról szó, de az élő Istenről tudhatunk meg ebből is sok fontos dolgot.

1. Így hangzik ez a summás mondat: Ott halt meg Mózes, az Úr szolgája, Móáb földjén, az Úr akarata szerint. Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt.

Milyen hosszú életet engedett neki Isten! Mennyi szenvedés volt ebben a hosszú életben! Milyen sok megaláztatásban volt része éppen azok részéről, akikért pedig a szívét is kitette és minden áldozatra kész volt. Többször meg akarták kövezni. Még az édestestvéreire sem számíthatott egy-egy kritikus helyzetben, azok is cserbenhagyták, vagy szembefordultak vele. Ugyanakkor Istennek milyen sok csodáját is láthatta hosszú élete folyamán! Tapasztalhatta nap mint

nap, hogyan tartotta meg az Úr ígérését: Én veled vagyok, ott leszek, ahol ott leszek. Egész hosszú élete Isten jelenlétében zajlott. A vele való imádságos párbeszédben teltek a napjai, és a neki való engedelmesség volt számára a legfontosabb. Ezért írhatja róla a Szentírás élete végén is, hogy Isten embere maradt, és az Úr szolgálja volt minden helyzetben.

Most azonban ő is meghalt. Mert egyszer minden véget ér. Minden szenvedésnek és próbatételnek is vége lesz, de vége lesz mindannyiunk életének is. Egyszer mindnyájunk számára eljön az a pillanat, amiről itt Mózesrel kapcsolatban olvastunk, hogy visszaadta életét és küldetését annak, akitől kapta, az élő Istennek. Nem kövezhették meg korábban, de nem élhetett és nem is akart élni tovább, mint ahogy azt gazdája és ura, az élő Isten meghatározta. Meghalt Mózes az Úr akarata szerint.

Olyan nagy dolog az, ha valaki elmondhatja Dáviddal együtt: Életem ideje kezdedben van. Sokakat ismerek, akik rettegnék az életük végétől. Még rá gondolni is. Vannak, akik mindenáron meg akarják hosszabbítani, mások szeretnék megrövidíteni. Isten különös ajándéka az, hogy a benne hívők szívébe adja ezt a csendes bizonyosságot és békességet: életem ideje kezdedben van.

Olyan szép példa számunkra, hogy amikor Mózes már tudta, hogy nagyon közel van életének a vége, akkor mit tett még. Aki elolvassa a megelőző fejezetet, és javaslom ezt vasárnapi olvasmányként, a 33. részt, közvetlenül a halála előtt is azt teszi, amit egész életén át: dicsőíti Istent, és áldást mond azokra, akik között szolgált.

Amikor már tudja, hogy nem sok van hátra, nem fél, nem szorong, nem alkudozik, nem esik pánikba, nem menekül bele semmibe. Nem kell neki menekülnie, van őneki feladata, s amíg azt végezheti, azt teszi. Magasztalja Istent, és szolgál azok között, akik közé az Úr helyezte. Mert akit Isten megtanít élni, azt megtanítja meghalni is. Aki egész földi életét az élő Isten jelenlétében tölti, annak megadatik, hogy az Ő jelenlétében tölthesse halála perceit is, és vele tölthesse az örökkévalóságot is. Ez az első, amit megtudunk itt Mózesről és Istenről.

2. A második az, hogy halála előtt megadatik neki, hogy újra tapasztalja Isten hűségét. Maga Isten emlékezteti itt Mózesre arra, hogy ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak és a többi ősatyának. Isten nem felejt el ígéreteit. Mikor adta ezt az ígéretet Ábrahámnak? Majdnem ezer évvel korábban, mint ahogy most Mózes a halálára készül. Az ígéret még nem teljesedett be, de be fog, mert Istennek minden szava igaz, és Ő minden ígérését valóra váltja. Az, hogy késik az ígéret teljesedése, nem azt jelenti, hogy el fog maradni. Isten hű.

Mózesnek erre nagy szüksége van, hogy Isten hűségéről újra bizonyosságot szerezzen, mert azért csak átfut rajta, hogy vajon mi lesz azzal a néppel, amelyért hosszú időn át Isten őt tette felelőssé. Mi lesz most nélküle? Isten hűsége megerősíti őt abban a bizonyosságban, hogy eddig sem ő hordozta a népet. Az Úr hordozta, és az Úr továbbra is hűséges lesz, nyugodtan rábízhatja szeretett népét a mindenható Istenre. Mózes elmegy, Isten marad. Mózes feladata egy

A HALÁL UTÁN IS SZERETŐ ISTEN

időre szól, de Isten mindörökké hordozza az Ő népét. Mózes küldetése eddig tartott, az Úr azonban továbbra is a helyén marad.

3. A harmadik, ami kiderül ebből a történetből, hogy Isten, noha maga a szeretet, azért ismeri a szigort is, és minden Isten ellen elkövetett bűnnek következménye van, még akkor is, ha azt egy Mózes követte el. Volt egy olyan kritikus alkalom, amikor Mózes nem hitt igazán Isten szavának, nem maradt őszintén alázatos, nem képviselte egyértelműen Isten dicsőségét a nép előtt. És Isten akkor azt mondta neki: emiatt nem mehet be az ígéret földjére.

Isten az Ő ítéletében is kegyelmes. Nem pusztította el Mózes a többi lázadóval együtt, és íme most is megengedi neki, hogy benézzen az ígéret földjére, de nem mehet be. Ugyanakkor valami mérhetetlen szeretet, kedvesség, melegség van abban, ahogyan maga Isten, mint egy idegenvezető, bemutatja az ígéret földjét az Ő hűséges szolgájának.

Felviszi őt egy hegyre, a Pizsgá csúcsára, és az Úr megmutatta neki az egész országot. És akkor északtól délig, nyugattól keletig egy csomó földrajzi nevet olvastunk itt. Isten végigjáratja a hű szolga tekintetét az ígéret földjén, ezen a csodálatos országon. Bemenni azonban nem mehet. Mózes pedig, aki mindig feltétel nélkül bízott Istenben, csendesesen tudomásul veszi ezt a szigorúságot.

4. A következő, ami kiderül a történetből, hogy noha Isten Mózeshez is szigorú és igazságos, mégis megkülönböztetett szeretete mutatkozik meg ebben a kicsit talán homályos, különös megállapításban: „Ott halt meg Mózes, az Úr szolgája, Móáb földjén, az Úr akarata szerint. És eltemette őt a völgyben.”

Kicsoda? Az előző mondat alanya Isten volt. A következő és-sel kapcsolódik az előzőhöz. Ezek szerint bármilyen különösen hangzik is, úgy látszik, Isten temette el őt.

Vajon hogyan? Semmi közünk hozzá. És miért éppen Isten? Ez Őreá tartozik. Nyilvánvalóan szándékos ez a homály is, ami fedti ezt a megjegyzést. Isten nem mindent mondott el az Ő népének akkor sem és ma sem. Mindenesetre kivételesen szerette az Ő hűséges szolgáját. Ebből a megállapításból kiderül, hogy Mózesnek nem volt díszes temetése. A használati tárgyait nem helyezték el mellette a sírba. Senki nem mondott ékes beszédet, amiben magasztalta volna az ő emberi nagyságát. Nem állítottak neki drága síremléket, és nem lett a sírja búcsújáró helyé, mert azt olvastuk: a mai napig sem tudja senki, hol van a sírja.

Miért? Mert Isten mindezt így akarta. Az Ő szolgája befejezte küldetését, visszaadta életét Urának, Ura pedig csendesesen eltemette őt egy jeltelen sírba. Ezen azért érdemes elgondolkoznunk, mert ez komoly figyelmeztetés, sőt súlyos kritika a mi temetési szokásainkon, és egyáltalán a halállal és halottakkal kapcsolatos eltorzult gondolkodásunkon.

A temetéssel, meg a temetői kultusszal mániásan meg akarjuk hosszabbítani a láthatókat. Mert nekünk a láthatók kellene. Mi látni akarunk, és nem akarunk hinni. Nem vesszük komolyan azt, amit Isten a halál utáni életünkre nézve mondott. Sok mindent nem veszünk komolyan, amit Ő arra nézve tanított, hogy mindenért egyedül neki adjunk dicsőséget. Ne a láthatókat akarjuk meghosszabbítani, hanem a láthatatlanokat is vegyük komolyan.

Éppen Mózesről olvassuk a Zsidókhoz írt levélben, hogy azért volt erős szívű, mert úgy élt, mint aki látta a láthatatlant. Ő szüntelenül a láthatatlan Isten jelenlétében élt. Isten még az ő halálával és temetésével kapcsolatban is erre bátorít minket.

5. Okkal felmerül a kérdés, és a következő gondolatunk ez: akkor most mindennek vége van?

Még alapigénk is hangsúlyozta, hogy Mózes kivételes személyiség volt, nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta. Akkor most az ő halálával mindennek vége? Nincs mindennek vége, csak az ő küldetésének van vége. Teljesítette, befejeződött. De az élet megy tovább.

Azt olvassuk, hogy Isten nagy szeretettel gondoskodott előre felkészített utódról. „Megtelt Józsué bölcs lélekkel, és hallgattak rá Izráel fiai, és úgy cselekedtek, ahogy az Úr megparancsolta neki.”

Nincs vége mindennek, most kezdődik a honfoglalás. Hátra van még a berendezkedésnek a nagyon nehéz feladata. Annak sincs vége, hogy Isten továbbra is vezeti és védi az Ő népét. Isten szolgálóinak meghatározott feladatuk van egy meghatározott időre nézve. Amikor az befejeződik, Ő új szolgálókat hív el, akiket új feladatokkal bízott meg, és új időben kell helytállniuk. Nincsenek pótolhatatlan szolgálói Istennek. Ő lenne pótolhatatlan népe számára, Ő azonban öröktől fogva mindörökké ugyanaz, és nem változik. Őhöz kell ragaszkodnia a népnek, és Őhöz kell ragaszkodnunk nekünk is.

Azt tudtuk meg tehát ebből a rövid leírásból, hogy Mózes élete is befejeződött akkor, amikor azt az Úr akarta. Megtudtuk, hogy Isten hűséges, és nem felejt el ígéreteit. Isten szigorú, és minden ellene elkövetett bűnnek következménye van. De Isten megkülönböztetett szeretettel hordozza azokat, akik Őhöz közel vannak, és benne bíznak. Az ő halálukkal sincs azonban vége mindennek, mert Isten újabb és újabb szolgálókat hív el.

Amikor ennek a történetnek ezeket a tanításait újra és újra végiggondoltam, egyre jobban megtelt a szívem hálával és csodálkozással amiatt, hogy Isten mennyivel többet enged tudnunk nekünk, az Újszövetség népének a jövőről, az örökkévalóságról, a halál utáni dolgokról, és mennyivel többet készített el és ajándékoz nekünk.

A mi nagy szabadítónk, Jézus Krisztus, aki a bűn rabságából, a kárhozatból és a pokolból szabadítja ki a benne hívőket, nemcsak azt engedi meg a benne hívőknek, hogy benézzünk az Isten csodálatos országába, hanem hogy bemennyünk. Egyenesen invitálja az Övéit: „Gyertek én Atyámnak áldottjai, örököljétek azt az országot, amelyik számotokra készítettett a világ teremtése előtt már.” Ő oda hív minket, és ott helyet készít az Övéinek.

Szeretnék most egy sor nagy ígéretet elmondani, mert annyira homályban van sokak előtt az a dicsőség, amit Isten azoknak készített és fog adni, akik Őhöz mindvégig hűségesen ragaszkodnak. Azt mondta az Úr Jézus: előremegyek, helyet készítek nektek, és ha majd eljövök, magamhoz veszek titeket, ti is ott lesztek, ahol én vagyok. És amikor ilyen ostobaságot kérdezünk, hogy mit fogunk csinálni az üdvösségben, és nem lesz-e unalmas, akkor a mi Urunk ezt

A HALÁL UTÁN IS SZERETŐ ISTEN

a választ adja buta kérdéseinkre: ott lesztek, ahol én vagyok. És aki átélte már itt a vele való igazi közösséget, az tudja, hogy az nem unalmas, annak kimeríthetetlen gazdagsága van. (Jn 14,1-3)

Jézus, amikor a benne hívőkért imádkozott az Atyához, akkor egyebek között ezt is mondta: Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok ott legyenek velem, ahol én vagyok, és lássák az én dicsőségemet. Sőt, nemcsak látni fogjuk az Ő dicsőségét, hanem azt mondja: Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nékik adtam. Jézus Krisztus az Ő tulajdon dicsőségében részesít bennünket, nyomorult senkiket, akiket azonban vérével megváltott, és testvéreinek tekint. (Jn 17,22. 24)

A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk, hogy Mózes csak szolga volt az Isten házában, de a Fiú, Jézus Krisztus, ennek a háznak a tulajdonosa, és így veszi oda magához azokat, akiket nem szégyellt testvéreinek nevezni. (Tessék elolvasni a Zsidókhöz írt levél 2-3. fejezetében!)

Amikor pedig Isten igéje kifejezetten az örökkévalóságot akarja bemutatni nekünk, akkor ilyeneket olvasunk: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” Nem a halottak úgy általában, hanem akik az Úrban halnak meg. Mert megnyugodnak az ő munkáiktól, és az ő cselekedeteik követik őket. És örök öröm lesz fejükön, és elmúlik fájdalom és sóhaj. És amikor a mennyei látók megkérdezi, hogy kik azok, akik ott felsorakoznak a mennyországban, akkor az angyal így felel neki: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, de megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják Őt éjjel és nappal az Ő templomában. És a trónon ülő velük lakik. Nem éheznek, és nem szomjaznak többé, mert a Bárány, aki közepén, a trónusnál van, legelteti őket, és az Isten letöröl a szemükről minden könnyet. (Jel 7,13-14; 14,13; 21,4)

Akik az Úr Jézus megváltott tanítványai, Isten gyermekei, azokra ez vár a haláluk után. Ebből kapnak ízelítőt már itt, és ez teljeseedik ki számukra majd odaát.

Különös az, hogy amikor az üdvösségről ír a Szentírás, Jézus Krisztust sokszor Báránynak nevezi. Hiszen Ő volt az az áldozati Bárány, aki a kereszten feláldozta magát helyettünk és érettünk, és az Ő tökéletes áldozatáért mehetünk be ebbe a dicsőségbe, az Isten országába, az Ő kegyelmébe.

Van egy ilyen különös kép is a Szentírásban, amikor az örök üdvösségről szól: a Bárány menyegzőjére, lakomájára hivatalosak azok, akik itt végigharcolták a földi életet benne való hitben, és vele töltik majd az örökkévalóságot.

Egy másik kép, amit használ a Biblia, hogy a dicsőséges Krisztus az a vőlegény, aki várja az Ő menyasszonyát. A menyasszony a benne hívők közössége, az igazi egyház, a láthatatlan egyház. A menyasszony nagy része még itt van a földön. Harcolunk, küzdünk, és sok megaláztatást is szenvedünk a mi vőlegényünk drága nevéért. De aki mindvégig állhatatos marad, az hivatalos a Bárány lakomájára, a Bárány menyegzőjére. (Jel 19,9)

Az ókori keleti emberek szegények voltak. Egyhangú és szegény volt a táplálékuk. A lakoma, a menyegzői lakoma az fogalom minden akkori ember szá-

mára. Arra utalnak ezek a képek az üdvösséggel kapcsolatban, hogy a Krisztussal való teljes közösségben, a mennyben, mindazt megkapjuk bőségesen, amit itt nélkülözünk vagy csak nagy ritkán kicsi kóstolót kapunk belőle.

És amikor azt olvassuk a Biblia utolsó előtti fejezetében, hogy ott nem lesz többé könny, gyász, fájdalom, betegség, félelem, és az Isten letöröl minden könnyet a szemünkről — akkor ez arra utal, hogy mindattól, ami itt megnyomorítja az életünket, megszabadulunk az üdvösségben, és mindazt, amit nélkülözünk, amiből csak keveset kapunk, amire vágyunk, ott korlátlan bőségben megadja nekünk a mi Urunk.

Nem érdemes eljátszani ezt az üdvösséget az Úrral szembeni hűtlenségünkkel vagy bármilyen bűnünkkel.

Még azt is megígéri a Szentírásban a mi Urunk, hogy mindegyik nem a mi nagy akarásunk és elszántságunk fog megőrizni, megtartani minket, hanem Ő maga. Péter első levelének a legelején olvassuk ezeket a csodálatos mondatokat: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalmas őrizet által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen majd ama napon.” (1Pt 1,3-5)

Élő reménységet ad nekünk a mi Urunk, hogy minden nyomorúságunk között is tudjuk, hogy mi vár ránk. Ez nem valami olcsó vigasz, ahogy némelyek szokták mondani: persze, a hívők, mostani sok bajuk között vigasztalják magukat azzal, hogy majd a haláluk után milyen szép és jó lesz. — Ez nem olcsó vigasz, hanem ez igazi vigasztalás. Ez olyan élő reménységet ad az embernek, hogy sokféle nyomorúságán valóban túl tudjon látni, és lássa azt, hogy mi vár a Jézusban hívőkre, a megváltottakra. Hogy ki vár mireánk odaát. Ugyanaz a Jézus, aki itt is végigkísér minket küzdelmes életünk útján.

Boldog az a hívő, aki az Ő jelenlétében tölti el sokszor nehéz életét, mert az Ő jelenlétében léphet át majd ebből a földi életből az örökkévalóságba. Ő az egyetlen, aki megosztja velünk halálunk óráját. Senki más nem képes erre. És az Ő jelenlétében tölthetjük el majd az örökkévalóságot.

Ezért is megszerettem nagyon a heti énekünket. Szépen összefoglalja, hogy a mi Istenünk egész földi életünkön át hűségesen kíséri minket, de szeretete velünk van halálunk óráján, sőt a halál után is. Mert Ő a halál után is szerető Isten.

*Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
Éjen, halál völgyén vezet e sugár,
Oda, hol a Bárány vacsorája vár.*

Induljunk el ezen az úton! Meg ne álljunk félúton! Hogy boldogan láthassuk majd, amikor a hitünk látássá lesz, hogy így igaz minden, ahogy Ő az övéinek ígérte.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Istenünk, hogy mindezt nem mi találtuk ki a magunk és egymás vigasztalására, hanem a te igaz igédben olvassuk.

Köszönjük, hogy neked minden ígéreted beteljesedik majd.

Bocsásd meg, valahányszor kételkedtünk ebben. Bocsásd meg, amikor elbizonytalanodunk abban, amit pedig te teljes bizonyossággal kijelentesz, illetve ígérsz. Szeretnénk most megfogózni ígéreteidben.

Köszönjük, hogy jelenlétedben tölthetjük a testben hátralevő időnket, és az örökkévalóságot is. Segíts, hogy mindvégig állhatatosak maradjunk. Segíts, hogy azok közé tartozzunk, akikről elmondhatod, megváltó Urunk, hogy aki hű, megadod annak, hogy ül a te királyi székedben veled, amint te is hű voltál és ültél az Atya királyi székébe.

Adj nekünk élő reménységet. Vigasztalj minket sokféle nyomorúságunk között. Köszönjük, hogy túlláthatunk ezeken a nyomorúságokon. Egyáltalán túlláthatunk a láthatókon, és komolyan számíthatunk a láthatatlanokra is. Segíts, hogy erős szívünk legyen, mint akik látjuk a láthatatlant.

Így hozzuk eléd minden gondunkat, terhünket. Így könyörgünk azokért, akiknek most különösen nagy szükségük van a te közelségedre, jelenlétedre. Betegekért, gyászolókéért, élet és halál mezsgyéjén járókéért. Könyörgünk azokért, akiknek a szívük tele van félelemmel. Akiknek mindenét vagy sok mindenét fenyegeti vagy elpusztította az ár. Légy irgalmas ítéletedben is, úgy, ahogy annak megismertünk téged az igéből.

Segíts most folytatni ebben a csendben az imádságot.

Ámen.

651. ének

1. Ki az Úrban bízott, nem csalódott még.
Első lennék én, ha szégyent vallanék.
Nem, te nem hagysz cserben, örök Kőszirtem!
Megrendülhet ég, föld, – a te igéd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
Hisz te minden könnyem számon tartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
Éjen, halál völgyén vezet e sugár,
Oda, hol a Bárány vacsorája vár.